

UUTISET HELSINKI

Helsinki 29.8.2015 klo 8:52
Päivitetty 29.8.2015 klo 8:52

Tuula Aaltosella on ehtymätön tarinankertojan taito. Kuva Outi Pukkila/Yle

Tarinamummo Sipoosta: Lapsena minua pidettiin vähän hassuna

Sipoolainen Tuula Aaltonen on tarinankertoja syntyjään. Hän ei muista aikaa, jolloin ei olisi kertonut tarinoita lapsille tai vaikkapa partiokavereilleen.

Mummo kurkistaa leikkimökin oviaukosta.

Tuula Aaltosella on ehtymätön tarinankertojan taito. Kuva: Outi Pukkila/Yle

Sipoolainen tarinamummo Tuula Aaltonen tarvitsee vain yhden sanan, tosin ei minkään harkitun, vaan hetken huumassa ilmoille heitetyn ja vilpittömän sellaisen. Ja se sana on siemen, josta hän lähtee tarinaansa punomaan. Tällä kertaa sana on tossu.

– Tossu oli vaaleanpunainen ja pehmeä. Se oli varmaankin sängyn alla hylättynä. Outi oli hukannut yhden tossun eikä löytänyt sitä mistään. Tossu oli sängyn alla ja ajatteli, että mistään ei tule mitään, koska emäntä ei koskaan löydä minua. Tossut tapasivat jutella varpaiden kanssa - missä niiden omistaja oli käynyt ja kenen kanssa jutellut. Myös salaisuuksia oli, mutta ei puhuta niistä, alkaa Tuulan kertoma tarina.

Tuula Aaltonen on kertonut tarinoita laidasta laitaan. Lapsena partiossa tarinoita pyydettiin ja samalla ajateltiin, että Tuula on vähän hassu. Omat lapset ja lapsenlapset ovat niistä myös nauttineet.

– Alkuun lapsenlapset pyysivät, että luetaan kirjoja. Nyt 13-vuotias kertoo itse tarinoita, eivätkä nuoremmat jää tarinankerronnassa mitenkään jälkeen. Sanotaan, että lapsi oppii lukemaan kun hänelle luetaan. Samalla lailla lapsi oppii kertomaan tarinoita, jos hänelle tarinoidaan, pohtii mummo.

Puheterapeutti tarinoin

Tuula Aaltonen esiintyy viikonvaihteessa Loviisan Wanhat Talot -tapahtumassa.

– Varmaan tarinan ainekset ovat jossakin olemassa, kun ne kerran pystyy kertomaan. Minun täytyy olla rauhallinen ja levoton, samoin tilan. En minä missään hollittuvassa voi tarinoita kertoa, tuumaa Aaltonen.

Aaltonen on eläkkeellä oleva puheterapeutti ja pitkäaikainen puheopettaja. Lähtökohdat sanalliselle viestinnälle ovat siis olemassa. Mutta Tuula Aaltosen mukaan tämä ei riitä, vaan tarvitaan heittäytymistä.

– Siinä on vähän sama juttu kuin kaatumisessa. Liukastuin muutama päivä sitten Helsingin edustan saareissa kalliolla. Seuranani ollut ihminen pelästyi kauheasti ja kuvitteli heti mitä kaikkea 70-vuotiaalle mummolle voisi tapahtua. Hän sanoi, että kaaduinkin todella hienosti ja kysyi miten minä niin osaan tehdä. No, vastasin, että olen ollut Vesa-Matti Loirin kanssa samalla luokalla, nauraa tarinamummo.

Jännitystä elämään

Ilmassa on jännitystä, kun Tuula Aaltonen aloittaa tarinansa. Mutta ääneen lausuttu sana ja tarinan alku laukaisee tilanteen ja tarina kuljettaa kertojaansa itse. Väliillä tarinamummo taitavastelee hiljaa mielessään, miten tarinan saisi loppumaan.

– Tarina on kuin jännittävä seikkailu. Lapsilta tulee hyvin selkeästi viesti, että nyt pitäisi lopettaa.

Enkä tarkoita, että lapset sanoisivat niin tai kiemurtelisivat paikallaan. Jossain vaiheessa sitten lopetan sanomalla esimerkiksi, että siellä he kävelevät ja kävelevät edelleen, elleivät ole jo lopettaneet.

” Siellä he kävelevät ja kävelevät edelleen, elleivät ole jo lopettaneet.

– Tuula Aaltonen

” Olen yrittänyt jotain inistäkin mutta ei meistä tossuista kauheasti ääntä lähde

– Tuula Aaltonen

Outi Pukkila